

Hoa Chưởng phải Hoa Sương chưởng phải Sương

DTV-EBOOK

Tiểu
Nãi
Cái Nhi

Hoa Chẳng Phải Hoa, Sương Chẳng Phải Sương

Tiểu Nãi Cái Nhi

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cổ Đại, Đoàn Văn

Nha hoàn của ta mạo danh thân phận của ta, nảy sinh tình cảm với Lý Mặc Bạch – người đang tạm trú tại Tướng phủ. Không ngờ, hai người lén lút qua lại, kết quả mang thai.

Lý Mặc Bạch thi đỗ Trạng nguyên, sau đó đến Tướng phủ để cầu hôn. Cha ta đồng ý.

Nha hoàn tuyệt vọng nhảy xuống giếng tự vẫn, một xác hai mạng.

Đêm tân hôn, Lý Mặc Bạch phát hiện ta không phải người trong lòng hắn, âm thầm điều tra, tưởng rằng ta vì ghen ghét mà ép chết tỳ nữ.

Suốt mười năm sau đó, hắn mượn thế lực của Tướng phủ mà thăng tiến không ngừng. Bề ngoài, hắn đối xử dịu dàng ân cần với ta, nhưng khi Tướng phủ bị cuốn vào án mưu phản, hắn lại nhân cơ hội thêm dầu vào lửa, hại cha ta chết oan, cả nhà bị lưu đày.

Ta cũng bị hắn hành hạ đến mức giữa mùa đông rét mướt, bị ném xuống dòng sông lạnh lẽo rồi chết đuối.

Lần nữa mở mắt, ta trở về đúng ngày hân đến Tương phủ cầu hôn.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8 \[Hết\]](#)

Chương 1: Chương 1

1.

Cảm giác lạnh thấu xương và ngạt thở khi cận kề cái chết dường như vẫn còn tồn tại trong cơ thể.

Ta mặt mày tái nhợt, hàm răng khẽ run, lặng lẽ nhìn khuôn mặt trẻ trung trong gương, trong đầu tính toán cách làm sao để giết chết Lý Mặc Bạch.

Ta biết hôm nay hẳn sẽ đến để cầu hôn. Rầm rộ phô trương, làm cho ai ai cũng biết.

Mọi người đều nói, tân khoa Trạng nguyên đã phải lòng tiểu thư Tướng phủ ngay từ cái nhìn đầu tiên, đây chính là mối lương duyên trời ban.

Nhưng thực ra, người khiến hắn rung động từ cái nhìn đầu tiên lại là nha hoàn bên cạnh ta – Kinh Tước.

Lý Mặc Bạch có chút quan hệ họ hàng xa với Nam gia của ta, vì vậy trong thời gian lên kinh ứng thí, hắn ở nhờ tại Tướng phủ.

Cha ta yêu mến người tài, đối đãi với hắn rất mực lễ độ. Đại ca ta cũng từng nhắc đến hắn, nói rằng hắn có tài năng của một Trạng nguyên.

Kinh Tước nảy sinh ý đồ, giả danh thân phận của ta, nhiều lần tiếp cận hắn. Chẳng mấy chốc, hai người đã chìm đắm trong tình yêu, thậm chí còn gây ra chuyện mang thai.

Ta không hề có chút tình cảm nào với Lý Mặc Bạch, nhưng hiểu rõ đây là một mối hôn sự tốt.

Một Trạng nguyên trẻ tuổi, bản thân đã có tài năng, lại có cha ta che chở, chắc chắn tiền đồ vô lượng.

Hơn nữa, gia cảnh nghèo khó, trong nhà chỉ có một mẹ già, dù xét ở khía cạnh nào, hẳn cũng cần nương tựa vào Tướng phủ, không ai dám làm trái ý ta. Vì vậy, khi cha mẹ hỏi ý kiến, ta đã đồng ý mối hôn sự này.

Nhưng lần này, khi Trần ma ma bên cạnh mẹ đến tìm ta, bà nói: “Lý công tử xin cưới Kinh Tước – nha hoàn của tiểu thư. Phu nhân muốn tiểu thư tự mình quyết định.”

Ta lập tức hiểu rằng Lý Mặc Bạch cũng đã trọng sinh.

Kinh Tước xin nghỉ ba ngày, thực ra là vì thai tượng không ổn định. Nàng không dám lao động nặng nhọc, cả ngày nằm trên giường, lỡ mất cơ hội giải thích với Lý Mặc Bạch.

Ta dẫn Trần ma ma đến phòng tìm nàng. Lúc này, nàng vẫn chưa lộ rõ dấu hiệu mang thai, chỉ là sắc mặt hơi kém.

Ta nói: “Tân khoa Trạng nguyên muốn cưới người.”

Nàng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, nhưng lại then thùng, luống cuống, không dám nhìn thẳng vào mắt ta. Nàng rất sợ ta truy hỏi chuyện giữa nàng và Lý Mặc Bạch.

Nhưng ta chẳng hỏi gì cả.

Ta sai nha hoàn khác là Minh Thiên trang điểm, chải chuốt cho nàng, rồi dẫn nàng đến tiền sảnh gặp khách.

Lý Mặc Bạch vừa nhìn thấy nàng, ngẩn người trong chốc lát, sau đó mắt đỏ hoe.

Đã mười năm rồi, hắn mới lại gặp nàng.

Khi nhìn sang ta, ánh mắt hắn lập tức biến thành căm hận. Mà sự hận thù trong lòng ta chẳng thua gì hắn.

Ta từng nghĩ sẽ giấu đi, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn, những ký ức đau đớn từ kiếp trước lại tràn về.

Cha ta bị chém đầu, mẹ ta bệnh chết trên đường lưu đày, huynh trưởng bị mất một chân, đại tẩu vì giữ gìn danh tiết mà tự sát, hai đứa cháu, một chết, một bị thương.

Gia đình tan nát, tất cả đều do Lý Mặc Bạch gây ra.

Nỗi hận dâng trào mãnh liệt, ta không thể che giấu nổi. Lý Mặc Bạch khựng lại, ta biết hắn đã nhận ra.

Nhưng ta không bận tâm.

Ta nói: “Kinh Tước là nô tỳ của Nam gia ta, không biết Trạng nguyên lang từ khi nào đã để mắt đến nàng? Nhưng người quân tử biết giúp người toại nguyện, Trạng nguyên lang đã muốn cưới, ta là chủ tử, dĩ nhiên sẽ đồng ý.”

Ta trả lại khế ước bán thân cho Kinh Tước: “Người tự do rồi.”

Kinh Tước cảm động đến rơi nước mắt. Lý Mặc Bạch thần sắc phức tạp, chấp tay cúi chào ta, định rời đi.

Ta liền nói: “Đợi đã.”

Lý Mặc Bạch cảnh giác quay đầu nhìn ta. Lúc này, ở cửa, có gia nhân dẫn một vị đại phu bước vào.

Ta chỉ vào Kinh Tước: “Làm phiến Hoàng đại phu bắt mạch cho cô nương này.”

Kinh Tước hoảng sợ, trốn ra sau lưng Lý Mặc Bạch. Lý Mặc Bạch vừa thất vọng vừa chán ghét, liếc nhìn ta một cái: “Không cần đâu...”

Mẹ ta nhận ra điều gì đó bất thường, liền sai hai tỳ nữ khỏe mạnh giữ chặt Kinh Tước.

Kinh Tước vì lo lắng cho đứa trẻ trong bụng nên không dám giãy giụa, đành để Hoàng đại phu bắt mạch, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy.

“...Thai tượng hơi bất ổn, nhưng không nghiêm trọng. Ta sẽ kê đơn thuốc an thai...” Hoàng đại phu nói.

Mẹ ta nổi giận: “Đồ không biết liêm sỉ!”

Kinh Tước vừa xấu hổ vừa sợ hãi, mặt đỏ bừng, theo phản xạ định quỳ xuống nhận tội. Lý Mặc Bạch giữ nàng lại: “Nàng đã không còn là người của Tướng phủ, không cần quỳ trước họ.”

Hắn quay sang nói với mẹ ta: “Nam phu nhân, Kinh Tước là vị hôn thê của ta, mong phu nhân cẩn thận lời nói.”

Hắn vẫn nghĩ mình là tâm phúc của Thái tử, là cận thần của tân đế, ai ai cũng phải nể mặt hắn.

Mẹ ta tức giận đến mức ném vỡ chén trà. Cha ta lạnh lùng liếc hắn một cái: “Trạng nguyên lang thật oai phong, dám dạy bảo cả phu nhân của Tướng phủ!”

Lý Mặc Bạch cứng họng, sắc mặt trở nên khó coi. Lúc này, hắn mới nhận ra tình hình.

Chương 2: Chương 2

Ta hỏi Hoàng đại phu: “Ngoài thai tượng bất ổn, còn có vấn đề gì khác không?”

Hoàng đại phu lắc đầu: “Không có.”

Ta nhìn Lý Mặc Bạch, nói: “Nghe rõ rồi chứ? Vị hôn thê của người khỏe mạnh, bình an rồi khỏi Tướng phủ của ta. Về sau nếu có chết hay bị thương, đừng có đến đổ trách nhiệm lên đầu Tướng phủ ta.”

“Còn nữa, nô tỳ của Tướng phủ ta mà vô lễ, lén lút tư thông với nam nhân bên ngoài, theo luật có thể trực tiếp bị đánh chết.”

Nói cách khác, ta hoàn toàn có quyền công khai xử tử Kinh Tước, không cần phải lén lút bức chết nàng.

Lý Mặc Bạch nghe hiểu, sắc mặt hiện lên sự hoang mang và do dự.

Cha ta bảo Lý Mặc Bạch cắt. Khi hấn rời đi, vừa hay chạm mặt Triệu Tư Tắc đang vội vã chạy đến.

Triệu Tư Tắc lớn tiếng kêu lên: “Nam bá bá, ngài đừng vội gả Cẩm Bình muội muội cho Lý Mặc Bạch, hãy cân nhắc con đi!”

Lý Mặc Bạch nghe thấy, mặt lập tức sa sầm, rồi lại không cắt nữa.

Triệu Tư Tắc là công tử nhỏ nhất của phủ Thừa Ân Công, đồng thời là cháu của Hoàng hậu nương nương. Ta và hắn quen biết từ nhỏ.

Hắn có hai ca ca và một tỷ tỷ, được cả gia đình cưng chiều đến mức vô pháp vô thiên. Tuy phóng túng và kiêu ngạo, nhưng không phải kẻ lười biếng vô học. Trong kỳ thi khoa cử lần này, hắn cá cược với người khác, kết quả lại đỗ hàng thứ ba mươi bảy bảng nhì.

Con cháu quý tộc không cần danh vị khoa bảng, hắn chỉ muốn chứng minh rằng mình không phải kẻ vô dụng. Sau đó vẫn sống theo cách mình muốn, chẳng thay đổi chút nào.

Kiếp trước, khi hắn đến cầu hôn, ta đã nhận lời với Lý Mặc Bạch.

Nhưng ta từng âm thầm so sánh, thấy rằng cuộc hôn nhân với phủ Thừa Ân Công cũng không tồi. Trưởng bối trong nhà đều nhân hậu, anh chị em hòa thuận, còn Triệu Tư Tắc là kiểu người lúc bình thường thì dẫn ta ăn uống chơi bời, lúc gặp chuyện lại sẵn sàng che mưa chắn gió.

Thực tế chứng minh điều đó hoàn toàn đúng.

Khi nhà ta xảy ra chuyện, hắn lập tức thay đổi, xin gia đình sắp xếp cho một chức quan, tích cực chạy đôn chạy đáo vì gia đình ta. Cuối cùng, cũng chính hắn tìm ra chứng cứ quan trọng, giúp cha ta được minh oan, để Nam gia rửa sạch nỗi oan khuất.

Ân tình lớn như vậy, lấy thân báo đáp cũng khó lòng đền đáp hết.

Nghĩ đến đây, mắt ta đỏ hoe.

Triệu Tư Tắc ngăn người: “Không phải chứ, muội sợ đến phát khóc hay vui mừng đến phát khóc vậy?”

Ta bật cười: “Đồ ngốc, người Lý công tử muốn cưới là Kinh Tước, huynh gấp cái gì?”

Triệu Tư Tắc lại ngớ người, khó hiểu nhìn Lý Mặc Bạch, nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Lý huynh thật là... có mắt nhìn độc đáo.”

Sắc mặt Lý Mặc Bạch càng lúc càng khó coi.

Ta và Triệu Tư Tắc đã định xong hôn sự. Lý Mặc Bạch nhân lúc ta ra ngoài, tìm cơ hội nói chuyện với ta.

Hắn nói: “Kiếp trước ngươi đã hại chết Kinh Tước, cũng đã phải trả giá, giữa chúng ta coi như không còn nợ nần. Kiếp này chỉ cần ngươi không làm hại Kinh Tước, an phận thủ thường, ta sẽ không đối phó với Nam gia nữa.”

“Triệu Tư Tắc tuy không phải người hoàn hảo, nhưng với ngươi thì đã dư thừa. Hãy quên ta đi, sống tốt với hắn, dẹp hết những suy nghĩ độc ác, đừng nghĩ đến việc làm khó Kinh Tước nữa.

Chuyện ngươi vạch trần nàng mang thai, khiến nàng mất mặt, ta nể tình ngươi trả lại khế ước thân phận cho nàng, không so đo với ngươi. Nhưng nếu về sau ngươi vẫn không biết hối cải, đừng trách ta không khách sáo!”

Hắn tỏ ra cao cao tại thượng, khuôn mặt đầy vẻ dữ tợn, ánh mắt lạnh lẽo như mũi tên, y hệt như khi hắn xé toạc quan hệ với ta ở kiếp trước.

Nhưng khi đó, hắn khoác trên người gấm lụa Thục, đi giày ngọc, thắt lưng đeo ngọc bội quý giá, dùng trâm cài tóc bằng ngà voi hiếm có. Còn bây giờ, hắn chỉ mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt bạc màu, không có lấy một món đồ giá trị.

Uy nghi và khí thế của một người, phân nửa dựa vào bề ngoài mà thành.

Hiện giờ hắn giống như một kẻ vô dụng điên cuồng, hoàn toàn không nhận ra rằng hắn đã tay trắng, chẳng có tư cách gì để thương lượng với ta.

Ta lặng lẽ nhìn hắn: “Không có chuyện không còn nợ nần.”

Hắn thở dài, gọi tên ta: “Cẩm Bình, sao phải khổ như vậy? Ta chưa bao giờ thích loại nữ nhân kiêu ngạo, không học vấn không nghề nghiệp như ngươi. Kinh Tước đã nói với ta rồi, tất cả danh tiếng về tài năng của ngươi đều là nàng và Minh Thiên tạo dựng giúp ngươi.”

“Kiếp trước ngươi chắc hắn cũng biết chuyện giữa ta và Kinh Tước, nhưng lại cố tình nhắm mắt làm ngơ để được gả cho ta, thậm chí còn ép nàng đến mức phải chết. Thôi, không nhắc nữa. Ngươi đã làm thê tử của ta suốt mười năm, nên thỏa mãn rồi.”

Hắn đúng là kẻ mù quáng.

Chương 3: Chương 3

Kiếp trước, không chỉ mạo danh thân phận của ta, Kinh Tước còn lên sao chép thơ từ ta sáng tác.

Những bản nhạc ta chơi, tranh ta vẽ, thậm chí cả những thế cờ đang dở khi ta đánh cờ với huynh trưởng, nàng đều lấy làm của mình.

Lý Mặc Bạch bị nàng lừa gạt, không biết thân phận thật của nàng, tin rằng nàng là tài nữ, điều đó có thể hiểu được. Nhưng khi sự thật phơi bày, hắn vẫn bị nàng dắt mũi chỉ bằng vài ba lời nói, chẳng phải quá ngu ngốc sao?

Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng lạnh như băng: “Lý Mặc Bạch, cha ta, mẹ ta, đại tẩu và cháu ta – bốn mạng người, không phải chỉ một câu ‘không còn nợ nần’ của ngươi là có thể xóa sạch.”

Còn đứa con trong bụng ta.

Mười năm, mang thai bốn lần, cả bốn lần đều mất. Cuối cùng, không thể nào sinh con được nữa. Từng chuyện từng chuyện như thế, hắn lại nói là không còn nợ nần?

Ta bật cười chế nhạo: “Lý Mặc Bạch, giữa ta và ngươi, chỉ có một kết cục: không chết không ngừng.”

Cha ta vốn đã không thích Lý Mặc Bạch, nhưng ta vẫn tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Kẻ này tâm cơ sâu sắc, phẩm hạnh có vấn đề. Hắn muốn cưới một nha hoàn bên cạnh con, rõ ràng có thể âm

thầm tiến hành, nhưng lại cố tình phô trương rầm rộ, khiến ai cũng biết chuyện.”

“Mọi người đều nghĩ hần muốn cưới tiểu thư phủ tướng, kết quả cuối cùng lại là cưới nha hoàn của tiểu thư. Nếu không có Tư Tắc, e rằng con đã trở thành trò cười của cả kinh thành.”

“Hần là Trạng nguyên được đích thân Hoàng thượng chỉ định, hành sự không nên vô lý như vậy, nhưng hần lại cố tình làm thế. Con nghi ngờ hần đã ngầm đầu quân cho kẻ thù chính trị của cha, cha phải cẩn thận.”

Cha ta đã nghe lọt những lời này.

Những lời tương tự, ta lại nói với Thái tử bằng giọng điệu phàn nàn và thắc mắc. Thái tử ngay lập tức có ấn tượng không tốt về Lý Mặc Bạch.

Thái tử là biểu huynh của Triệu Tư Tắc, chúng ta cũng có chút quen biết.

Biết chuyện ta và Triệu Tư Tắc đính hôn, hần rất vui mừng: “Muội nên cảm ơn Lý Mặc Bạch, nếu không có hần, Tư Tắc cũng không vội vàng đến cầu hôn.”

Rồi hần quay sang nói: “Tư Tắc, đệ muốn gì? Ta tặng đệ một món quà làm quà mừng.”

Triệu Tư Tắc chẳng chút khách sáo: “Trang viên suối nước nóng ở ngoại ô kinh thành của huynh.”

Thái tử kinh ngạc trước sự vô liêm sỉ của hần: “Đệ có biết trang viên đó đáng giá bao nhiêu tiền không?”

Hần thản nhiên đáp: “Cảm Bình sợ lạnh.”

Đúng vậy, ta sợ lạnh.

Lý Mặc Bạch cũng biết ta sợ lạnh, nên hắn đã chọn cách mà ta sợ nhất để tiễn ta sang thế giới bên kia.

Hôn sự của Lý Mặc Bạch và Kinh Tước được định vào cuối tháng Sáu, rất vội vàng, nhưng không còn cách nào khác, nếu chậm hơn sẽ không giấu nổi cái bụng.

Kiếp trước, lễ cưới của hắn và ta náo nhiệt bao nhiêu, thì kiếp này, hôn lễ của hắn và Kinh Tước lại lạnh lẽo bấy nhiêu.

Tân khoa Trạng nguyên vốn nên được người người săn đón, nhưng ai cũng biết hắn đã đắc tội với cha ta, không ai muốn vì một kẻ không biết tương lai ra sao mà đối đầu với cha ta.

Hơn nữa, theo lẽ thường, Trạng nguyên sẽ được bổ nhiệm vào Hàn Lâm viện, nhưng không hiểu vì sao, bảng nhậm và thám hoa đều đã được trao chức, chỉ riêng Lý Mặc Bạch, trên triều đình chẳng có bất kỳ thánh chỉ nào ban xuống.

Hôn lễ của họ tổ chức tại căn nhà thuê nhỏ hẹp của nhà họ Lý, chỉ là một khu viện nhỏ, không gian không lớn. Nhưng Lý Mặc Bạch đã bỏ ra một khoản lớn, thuê đội bếp làm cỗ ngoài, mỗi mâm năm lượng bạc, bày ra mười mâm, còn mượn cả sân nhà hàng xóm.

Kết quả, không một quan viên nào đến dự, chỉ có hàng xóm láng giềng ngồi kín hai bàn. Nghe nói, mặt Lý Mặc Bạch từ đầu đến cuối đều đen như than.

Hắn cho rằng đây là do cha ta nhúng tay phá rối, nên đã chờ ta tại cửa tiệm trang sức khi ta đi mua đồ.

Mười năm làm phu thê, hắn hiểu ta quá rõ.

Hắn phần uất nói: “Người nghĩ kiếp trước ta có thể đạt được địa vị cao là nhờ cha người sao? Thái tử trọng dụng ta là bởi vì ta và

ngài ấy có cùng chính kiến, sở thích tương đồng, bởi vì ta có tài thực sự, có thể giúp ngài ấy trị vì đất nước.”

Hắn còn chế giễu ta: “Nữ nhân vô tri, tầm nhìn hạn hẹp, nghĩ rằng thế này là có thể cản đường ta sao?”

Kiếp trước, hắn được cha ta tiến cử, nhờ một bài sách lược mà được Thái tử để mắt. Cha ta tận tâm dìu dắt hắn, hắn lại chịu khó, rất nhanh đã tỏa sáng.

Hắn nói một câu đúng: Hắn thực sự có tài năng và học vấn. Nhưng thì sao?

Ta gọi chuông quây: “Tại sao lại có ăn mày vào đây?”

Hắn bị đuổi ra ngoài, mặt đỏ bừng vì tức giận.

Lý Mặc Bạch mãi không thể gặp được Thái tử. Dù hắn có tài hoa xuất chúng, dù bài sách lược của hắn hoa mỹ bao nhiêu, nhưng với thân phận như hắn, không ai giới thiệu thì không thể tiếp cận Thái tử được.

Nhưng ta đã đánh giá thấp hắn.

Hắn bám vào Tổng quản thái giám Đặng Như Thịnh, không chỉ nhận ông ta làm cha nuôi, mà còn hứa hẹn rằng đứa con trai đầu lòng do Kinh Tước sinh ra sẽ mang họ Đặng, giao cho ông ta nuôi dưỡng.

Mẹ già sáu mươi tuổi của Lý Mặc Bạch tức giận đến ngã bệnh, nhưng Kinh Tước lại ủng hộ hắn.

Bài sách lược của hắn cuối cùng cũng được gửi lên án của Thái tử, nhưng Thái tử không thèm đọc, ra lệnh vứt bỏ.

Thái tử ghét hắn: “Nhận thái giám làm cha, bán đứng con mình, hoàn toàn không có khí tiết của văn nhân.”

Đặng Như Thịnh lại tìm cách cho Lý Mặc Bạch một chức quan nhỏ thất phẩm. Dù chức nhỏ, nhưng nhờ danh tiếng của Tổng quản thái giám, vẫn có nhiều gia đình bằng lòng giao thiệp với hắn.

Chương 4: Chương 4

Vào dịp thọ lễ bảy mươi của lão phu nhân nhà Trần Vũ tướng quân Thôi gia, họ cũng mời gia đình hẳn.

Trong bữa tiệc, ta gặp Kinh Tước.

Bụng nàng đã lộ rõ, mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc rộng thùng thình, chất liệu không tốt lắm. Trâm cài vàng hình phượng trên đầu nàng vẫn là món ta từng thưởng cho.

Thấy ta nhìn, mặt nàng hơi đỏ.

Có người bàn tán:

“Thật không hiểu tân khoa Trạng nguyên nghĩ gì, lại đi cưới một nha hoàn?”

“Đúng vậy, nhìn nhan sắc bình thường, khí chất cũng không có, rụt rè sợ sệt.”

“Xem bộ y phục của nàng ta kìa, nha hoàn nhà ta còn chẳng thềm mặc...”

Thậm chí có người trực tiếp gọi nàng: “Này, người không đến chào hỏi chủ tử nhà mình sao?”

Những người này vừa khinh thường, vừa ghen tỵ với Kinh Tước. Lý Mặc Bạch tài hoa xuất chúng, diện mạo tuấn tú, dù là kiếp trước hay kiếp này, không ít người thích hẳn.

Không ai ngờ rằng, cuối cùng hẳn lại cưới một nha hoàn có thân phận thấp hèn.

Kinh Tước cúi đầu, ngón tay từng chút một vò góc váy. Sau đó, như thể không thể chịu đựng được nữa, nàng ngẩng đầu nhìn ta thật nhanh rồi bước tới trước mặt ta.

“Tiểu thư, ta biết người ghen ghét ta,” đôi mắt nàng đỏ hoe, “nhưng người không thể xúi giục bọn họ sỉ nhục ta như vậy. Dẫu sao, ta cũng là phu nhân của Trạng nguyên.”

Ta cảm thấy buồn cười: “Ta tại sao phải ghen ghét người?”

“Phu quân của ta là người đứng đầu kỳ thi khoa bảng, còn phu quân của người chỉ đứng hạng ba mươi bảy bảng nhì. Người thân phận cao quý, ta chỉ là nha hoàn, nhưng phu quân của ta lại giỏi hơn của người, người tất nhiên không cam lòng.”

Nàng tự có suy nghĩ riêng của mình.

Ta cười: “Người nghĩ nhiều rồi. Trạng nguyên tuy lợi hại, nhưng không phải của hiếm. Từ khi khai quốc đến nay, thiên triều ta tổng cộng có năm mươi sáu vị Trạng nguyên, thêm ba năm nữa sẽ lại có thêm một người. Người không cần phải tưởng rằng ai cũng trân quý như vậy.”

“Hơn nữa,” ta nhìn nàng từ đầu đến chân, nhếch môi cười, “ta không chịu được những ngày tháng khổ cực.”

Cả phòng cười ầm lên.

Kinh Tước không kìm được nước mắt, nàng bật khóc rồi định chạy ra ngoài.

Thôi Noãn kịp thời giữ nàng lại, trừng mắt nhìn ta: “Người nói ít thôi, đừng gây chuyện ở nhà ta, người ta còn đang mang thai mà.”

Nàng là cháu gái của Trấn Vũ tướng quân, từ trước đến giờ luôn đối đầu với ta, lúc nào cũng tranh giành danh hiệu “Đệ nhất tài nữ kinh thành”. Thực ra cũng chẳng phải muốn bênh vực Kinh Tước, chỉ đơn giản là nhân cơ hội châm chọc ta.

Ta lại cảm thấy sống mũi cay cay, giọng nói cũng bất giác dịu đi: “Được, nể mặt người, ta không chấp với nàng ta.”

Thôi Noãn như thấy quỷ: “Nam Cẩm Bình, người bị làm sao thế? Ăn nhầm thuốc à?”

Kiếp trước, Thôi gia cũng giống như Nam gia của ta, bị cuốn vào vụ án mưu phản. Nhưng khác ở chỗ, Thôi gia thực sự có tội. Đại bá của Thôi Noãn – Trấn Vũ tướng quân – đã thông đồng với An Vương, tạo điều kiện thuận lợi khi An Vương tiến đánh kinh thành.

Sau này, An Vương thất bại, Trấn Vũ tướng quân bị bắn chết bởi loạt tên, cả gia tộc họ Thôi bị xử trảm.

Thế nhưng, vì Thôi Noãn có vài nét giống Kinh Tước, nên Lý Mặc Bạch đã cứu nàng, đưa vào hậu viện. Bề ngoài, nàng đối đầu với ta, nhưng trong thâm lặng, nàng đã giúp ta không ít lần.

Khi ta bệnh nặng sắp chết, Lý Mặc Bạch không cho gọi đại phu, chính nàng cố ý làm mình phát bệnh để nhân cơ hội xin thuốc từ đại phu mang về cho ta.

Khi Lý Mặc Bạch ném ta xuống dòng sông lạnh giá, nàng không màng tính mạng định nhảy xuống cứu ta. Bị Lý Mặc Bạch cản lại, nàng còn lớn tiếng hét với ta:

“Nam Cẩm Bình, người cố lên! Triệu Tư Tắc đã giúp nhà người lật lại bản án, đại ca người sắp trở về kinh rồi! Người tuyệt đối không được chết! Người chết rồi, sau này ta biết tranh đấu với ai?”

Nhưng ta vẫn chết, ta không thể cầm cự được.

Ta đứng dậy, Kinh Tước theo phản xạ lùi lại một bước.

Ta không để ý đến nàng, tiến tới ôm lấy Thôi Noãn: “Ta tuyên bố, từ nay về sau người chính là Đệ nhất tài nữ kinh thành. Ta, Nam Cẩm Bình, hoàn toàn chịu thua.”

Thôi Noãn rung mình: “Nam Cẩm Bình, người đừng như vậy, ta sợ lắm.”

Kinh Tước chưa chờ tiệc tàn đã rời đi, ta liền đuổi theo. Nàng cảnh giác giữ khoảng cách với ta, bảo vệ bụng mình.

“Người muốn làm gì?” Nàng hỏi, giọng đầy đề phòng.

Ta khẽ cười: “Người có nhận ra người và Thôi Noãn có vài nét tương đồng không? Nhưng mà, Thôi Noãn xinh đẹp hơn người, khí chất hơn người, tài hoa hơn người, gia thế cũng tốt hơn người. Nhưng nghe nói, trưởng bối Thôi gia lại không mấy coi trọng Lý Mặc Bạch.”

Sắc mặt nàng tái nhợt: “Người đang ly gián.”

“Người có thể tự hỏi Lý Mặc Bạch.” Ta đáp.

Nàng hoảng hốt bỏ chạy, trong mắt ngấn lệ. Ta biết nàng sẽ không đi hỏi.

Chương 5: Chương 5

Nàng chỉ là một nha hoàn bị cha mẹ bán cho lái buôn, phản bội chủ nhân, ngoài Lý Mặc Bạch ra, nàng không còn ai để dựa vào. Dù ta nói thật hay không, nàng cũng không dám chất vấn Lý Mặc Bạch.

Nàng chỉ có thể âm thầm quan sát, và rồi sẽ nhận ra Lý Mặc Bạch quả thực có cách đối xử khác biệt với Thôi Noãn.

Nữ tử mang thai thường suy nghĩ nhiều, bất kỳ dấu hiệu nhỏ nhất nào cũng sẽ bị phóng đại trong mắt họ. Nàng chắc chắn sẽ không được yên ổn.

Con người chỉ có giới hạn về sức lực, Lý Mặc Bạch phải an ủi và chăm sóc nàng, những chuyện khác tự nhiên sẽ không thể chu toàn.

Ta xoay người, thấy Thôi Noãn đứng ngay sau lưng, nhúu mày nhìn ta.

“Người nói gì với nàng? Nhìn như gặp ma vậy.”

“Không có gì cả.”

“Hôm nay người kỳ lạ lắm.”

Ta không giải thích, chỉ hạ giọng nói: “Đại bá của người dường như đang qua lại với ai đó, bảo cha người cẩn thận.”

Nàng kinh hãi nhìn ta.

Ta nắm lấy tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc: “Liên quan đến tính mạng cả nhà ngươi, nhất định phải giữ bí mật.”

Ta chỉ có thể nói đến đây, phần còn lại phụ thuộc vào vận may của họ. Thôi Noãn sợ hãi, gần như ngay lập tức đi tìm cha mình.

Hai tháng sau, hai anh em Thôi gia trở mặt thành thù.

Nghe nói vì Thôi Đại tướng quân toan tính chuyện hôn nhân của Thôi Noãn, dù không thành công nhưng hai bên cãi nhau rất lớn, không chỉ phân tách gia đình mà còn thể không bao giờ qua lại nữa.

Ta cảm thấy rất hài lòng.

Cha của Thôi Noãn là người biết nhìn nhận vấn đề. Ông sống chung dưới một mái nhà với Thôi Tướng quân, chỉ cần chú ý một chút là chắc chắn sẽ phát hiện được manh mối.

Nhanh chóng cắt đứt mối nguy, dù sau này có bị liên lụy cũng sẽ không rơi vào kết cục như kiếp trước.

Thôi Noãn hẹn ta gặp mặt tại Túy Tiên Cư, mang đến tặng ta một bộ trang sức đắt tiền.

“Cha ta bảo đây là lễ tạ.”

Ta không khách sáo nhận lấy. Thái độ của nàng đối với ta đã thay đổi, cũng chịu nói với ta vài lời tâm sự.

“Cái tên Lý Mặc Bạch đó không biết bị làm sao, mỗi lần gặp ta ánh mắt đều kỳ lạ, có lần còn gọi ta là Noãn Noãn, bị đại ca ta mắng cho một trận mới chịu chạy.”

Cha của Thôi Noãn là giảng quan ở Hàn Lâm viện, Thái tử rất thích nghe ông giảng kinh sử, có lẽ Lý Mặc Bạch muốn nhờ vả ông ấy để tiếp cận Thái tử.

Dẫu sao, con đường thông qua cha nuôi hần là Đặng Như Thịnh hiệu quả rất thấp. Hần mãi không được Thái tử để ý, mà với một người từng đạt địa vị cao như hần, chắc chắn không đủ kiên nhẫn đợi thêm vài năm.

Bỗng nhiên, từ phòng đối diện vang lên tiếng ồn ào, âm thanh nghe rất quen thuộc. Ta và Thôi Noãn mở cửa ra xem, hóa ra là Lý Mặc Bạch và Triệu Tư Tắc.

Thì ra, Lý Mặc Bạch không biết từ đâu nghe ngóng được hành tung của Thái tử, liền bám theo đến Túy Tiên Cư. Nhưng thị vệ canh cửa không cho hần vào, hai bên còn xảy ra xung đột. Thái tử nghe thấy liền sai Triệu Tư Tắc ra xử lý.

Triệu Tư Tắc vốn đã không ưa gì Lý Mặc Bạch, nói không được vài câu đã muốn động tay. Đúng lúc thấy ta bước ra, hần lập tức thu tay lại, đổi thái độ.

“Cảm Bình muội muội, muội cũng đến đây ăn cơm à?” Hần thay đổi sắc mặt nhanh như trở bàn tay, vừa rồi còn lạnh lùng nghiêm khắc, giờ đã cười như gió xuân: “Ở đây bồ câu quay ngon lắm, muội nhất định phải thử.”

Hần thậm chí còn có tâm trạng bàn về đồ ăn.

Thôi Noãn thuận miệng nói: “Được, lát nữa gọi món, hôm nay ta mời Cảm Bình muội muội, có món gì ngon cứ kể đi.”

Triệu Tư Tắc thật sự báo luôn vài món. Lý Mặc Bạch uống rượu, lửa giận bùng bùng, cả gan lớn tiếng: “Ta nói rồi, ta nhất định phải gặp được Điện hạ!”

Triệu Tư Tắc cười nhạo: “Người nghĩ Điện hạ là ai, mà để người muốn gặp là gặp? Đi mau, đừng cản ta nói chuyện với Cảm Bình muội muội.”

Lý Mặc Bạch chuyển cơn giận sang ta: “Nam Cẩm Bình, có phải người đã nói gì với Điện hạ không? Điện hạ không thể nào không gặp ta sau khi đọc bài sách lược của ta. Chắc chắn là người ghi hận trong lòng, bêu xấu ta trước mặt Điện hạ!”

Thôi Noãn kinh ngạc nhìn hẳn: “Người nói cái gì vậy? Chuyện này liên quan gì đến Cẩm Bình?”

Hắn nhìn Thôi Noãn, ánh mắt lại dịu dàng: “Noãn... Thôi tiểu thư, nàng phải tránh xa Nam Cẩm Bình ra. Nàng ta tâm tư độc ác, không tài không đức, lại đổ ky. Nàng hơn nàng ta ở mọi mặt, sớm muộn gì nàng ta cũng hại nàng.”

Thôi Noãn tức đến đỏ bừng mặt: “Người bị điên à!”

Ta không hề tức giận, ngược lại, Lý Mặc Bạch mắt kiểm soát như vậy chứng tỏ tâm trạng hẳn đã hoàn toàn sục đổ.

Nhưng chỉ như vậy thì chưa đủ.

Ta hỏi: “Là bài sách lược nào? Là bài Điện hạ bảo người vứt bỏ đó sao?”

Triệu Tư Tắc đáp: “Chắc là vậy, ta cũng không rõ. Nhưng nếu Cẩm Bình muội muội nói vứt thì chắc chắn đã vứt rồi. Dù chưa vứt, lát nữa ta cũng sẽ nhờ Điện hạ vứt đi.”

Ta và hẳn nhìn nhau, mỉm cười đầy tình ý.

Lý Mặc Bạch tức giận đến mất lý trí: “Nam Cẩm Bình, người đừng rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt! Ta đã cảnh cáo người đừng giở trò, người thật sự không coi ta ra gì sao?”

Hắn hoàn toàn nhầm lẫn giữa kiếp trước và kiếp này, vẫn nghĩ mình là quyền thần cao cao tại thượng, còn ta thì gia đình tan nát, để hẳn mặc sức chà đạp.

Hắn giơ tay định đánh ta.

Thật ra hắn chẳng thể nào chạm đến ta, vì vừa có động thái, Triệu Tư Tắc đã nhanh nhẹn đá hắn một cú. Nhưng ta vẫn hét lên thảm thiết, tiện đà ngã xuống.

Chương 6: Chương 6

Vì đang ở gần cầu thang, ta liền lặn xuống dưới, không bị thương nặng nhưng trán va phải bậc thang, máu chảy ròng ròng, nhìn vô cùng đáng sợ.

Triệu Tư Tắc rất lạnh lợi, lập tức lớn tiếng quát: “Lý Mặc Bạch, người to gan thật đấy, dám công khai mưu hại thiên kim của Thái sư đương triều!”

Giọng hăn lớn đến mức cả nửa tửu lâu đều nghe thấy. Lý Mặc Bạch còn chưa kịp thanh minh, đã bị Triệu Tư Tắc xách như con gà con, quăng thẳng từ tầng hai xuống đất.

Ta ở nhà tĩnh dưỡng hơn nửa tháng.

Trong thời gian đó, cha ta quỳ trước Hoàng thượng, vừa khóc vừa tố cáo hành vi ác độc của Lý Mặc Bạch.

Phủ Thừa Ân Công lập tức theo sau ủng hộ, cha của Thôi Noãn cũng nhân cơ hội “thêm mắm thêm muối,” không ít ngụ ý cũng hòa theo dâng sớ đàn hặc.

Cuối cùng, Thái tử chỉ nói một câu: “Kẻ này phẩm hạnh bại hoại, thật không xứng làm môn sinh của Thiên tử.”

Thế là Hoàng thượng ban chỉ, tước bỏ công danh Trạng nguyên và chức quan mà Lý Mặc Bạch khó khăn lắm mới có được.

Lý Mặc Bạch trở thành Trạng nguyên đầu tiên trong lịch sử của triều đại bị tước bỏ công danh, cũng xem như “để lại tên tuổi

trong sử sách.”

.....

Ta không ngờ rằng Lý Mặc Bạch lại muốn gặp ta.

Ta mang theo một nha hoàn biết võ, dặn dò: “Nếu Lý Mặc Bạch dám làm hại ta, giết hắn ngay lập tức.”

Nhưng Lý Mặc Bạch không có gan làm vậy.

Hắn bị Triệu Tư Tắc ném từ tầng hai của tửu lâu xuống, gãy một chân. Vì không được chữa trị kịp thời, chân của hắn trở nên khập khiễng.

Hắn cứ thế khập khiễng bước đến trước mặt ta, trên người vẫn là bộ trường sam màu xanh nhạt đã bạc màu, thậm chí nơi cổ tay còn được vá lại.

“Cẩm Bình,” hắn gương mặt tiêu tụy, râu ria lởm chởm, gãy hăn đi, hoàn toàn không còn dáng vẻ uy phong lẫm liệt của một Trạng nguyên khi xưa, “là ta nhìn người không rõ, bị lừa gạt. Hóa ra Kinh Tước từ đầu đến cuối đều lừa ta. Nàng ta chỉ biết vài chữ, không biết làm thơ, không biết vẽ tranh, cũng chẳng biết chơi đàn. Người ta thật lòng yêu thích từ trước đến nay, chỉ có mình nàng.”

Những lời nói dối của Kinh Tước có thể lừa hắn nhất thời, nhưng không thể lừa hắn cả đời. Sống chung mỗi ngày, những điểm giả dối rất dễ bị phát hiện.

“Ta biết nàng có tình cảm với ta,” hắn tiếp tục, ánh mắt sâu lắng, “nàng cố tình dùng Thôi Noãn để ly gián quan hệ của chúng ta, chứng tỏ nàng vẫn còn để ý đến ta. Cẩm Bình,” hắn gọi tên ta đầy tha thiết, “nàng đã khiến ta mất đi công danh, hắn cũng đã hả giận rồi. Ta hứa với nàng, ta sẽ cưới nàng, ta tình nguyện cưới nàng. Từ nay về sau, chúng ta sống thật tốt bên

nhau, ta sẽ làm nàng trở thành phu nhân nhất phẩm, trở thành người được cả kinh thành ngưỡng mộ.”

Nam nhân đôi khi thật khiến người ta ngưỡng mộ với sự tự tin của họ. Ta nhìn hắn, không nói nên lời.

“Vây Kinh Tước thì sao?”

Thấy ta có phản hồi, hắn mừng rỡ, lập tức nói: “Nàng ta lừa gạt ta, ta không bỏ nàng ta đã là nể tình rồi. Xét đến việc nàng ta đang mang thai, ta sẽ giữ nàng ta lại làm thiếp. Dù sao nàng ta từng hầu hạ nàng, sau này cứ tiếp tục hầu hạ nàng.”

Ta không nhịn được cười lớn: “Lý Mặc Bạch, kiếp trước ngươi vì báo thù cho Kinh Tước mà nhẫn nhịn suốt mười năm. Ta còn tưởng ngươi đối với nàng ta tình sâu như biển, núi cao không sánh bằng, hóa ra cũng chỉ đến thế! Vì danh lợi, ngươi lại muốn giáng thê làm thiếp! Thật nực cười! Ngươi nghĩ ta là loại người thấp kém đến vậy sao? Ngươi, một kẻ trắng tay, không còn gì cả, dựa vào đâu mà nghĩ rằng ta sẽ bỏ công tử của phủ Thừa Ân để chọn ngươi?”

Sắc mặt hắn thay đổi liên tục, hết xanh lại trắng.

Ta tiếp tục đả kích: “Ngươi chẳng phải từng nói ngươi đạt được địa vị cao không phải nhờ nhà chúng ta sao? Bây giờ ngươi nhìn đi, ngươi đúng là kẻ ăn bám! Không có Tướng phủ chúng ta, ngươi chẳng là gì cả!”

“Đời này của ngươi cũng chỉ có vậy thôi. Có chúng ta ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đến việc tiếp cận Thái tử! Ngươi cả đời này sẽ không bao giờ có ngày ngẩng đầu lên!”

.....

Sau đó, Lý Mặc Bạch im hơi lặng tiếng một thời gian rất dài. Cho đến khi An Vương vào kinh.

An Vương là ấu đệ của đương kim Hoàng thượng, chỉ hơn Thái tử bốn tuổi. So với Thái tử chăm chỉ và ham học, An Vương như một ví dụ hoàn toàn trái ngược. Hắn chẳng giỏi văn, cũng chẳng giỏi võ, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, lại còn gây ra không ít chuyện nực cười.

Nhưng tất cả chỉ là vỏ bọc.

Kiếp trước, cho đến khi hắn dấy binh tạo phản, không một ai nhận ra dã tâm lang sói của hắn.

Lãnh địa của An Vương nằm tại An Dương. Bình thường, không có chiếu lệnh, hắn không được phép vào kinh. Chỉ trong dịp Tết theo lệ tổ tiên, hắn mới vào kinh thăm mẫu thân mình, Mục Thái phi, ở lại khoảng hai đến ba tháng.

Hắn và Mục Thái phi tình cảm mẹ con rất sâu đậm. Kiếp trước, hắn đợi đến khi Mục Thái phi qua đời mới dấy binh tạo phản.

Người ta ta cứ đi theo dõi Lý Mặc Bạch báo về rằng hắn đã âm thầm đầu quân cho An Vương.

Ta thở phào nhẹ nhõm. Lý Mặc Bạch quả nhiên không làm ta thất vọng. Đã nắm qua mùi vị quyền lực, làm sao hắn cam tâm cả đời chỉ làm một thường dân?

Không được Thái tử trọng dụng, hắn có thể tìm đến An Vương.

Chương 7: Chương 7

Không ai hiểu rõ hơn hẳn rằng mười năm sau, An Vương sẽ tạo phản, suýt nữa công phá được hoàng thành.

Chính hẳn đã mạo hiểm mạng sống, một mình tiến vào doanh trại địch, phá hoại sự tin tưởng giữa An Vương và quân sư của hẳn, khiến hai bên trở mặt. Quân tâm tan rã, tạo cơ hội cho Thái tử dẫn binh quét sạch bọn chúng.

Hẳn là công thần lớn nhất trong việc bình định phản loạn, là anh hùng được dân chúng ca ngợi. Cũng chính vì điều này mà khi hẳn tố cáo cha ta, không ai nghi ngờ lời hẳn nói.

Thậm chí, để cầu xin cho cha ta, hẳn đã quỳ ngoài Chính Sự điện, dập đầu đến mức máu chảy đầm đìa.

Nam gia của ta không bị xử trảm toàn gia, cũng là nhờ hẳn từ chối nhận thưởng mà đổi lấy. Thật là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa biết bao!

Ai có thể ngờ được rằng, trước mặt hẳn nói một kiểu, sau lưng lại là một kiểu hoàn toàn khác?

Ta chưa từng nói với Thái tử về chuyện An Vương sẽ tạo phản.

Không có bằng chứng, chỉ nói miệng mà vu khống hoàng thất chỉ khiến Thái tử cảm thấy phản cảm với ta. Hơn nữa, dù An Vương hành xử tùy tiện, nhưng đối với Thái tử lại rất tốt, từng cứu Thái tử một mạng. Thái tử luôn yêu chiều vị hoàng thúc này, tuyệt đối không cho phép người khác tùy tiện bôi nhọ.

Lý Mặc Bạch cũng hiểu rõ điều này, hắn chẳng sợ ta đi mật báo, thậm chí còn mong ta làm vậy. Chuyện mười năm sau mới xảy ra, giờ đây chẳng có chút dấu vết nào.

Hắn tự tin rằng, đời này không có hắn cản trở, An Vương chắc chắn sẽ tạo phản thành công, leo lên ngôi cửu ngũ chí tôn. Còn hắn, với công lao phò tá, sẽ trở thành người quyền cao chức trọng, dưới một người, trên vạn người.

Dù không nói với Thái tử, nhưng ta đã nói với cha mình.

Ta bảo rằng mình đã mơ một giấc mộng xấu. Ban đầu cha ta nghĩ ta chỉ suy nghĩ linh tinh, không mấy để tâm. Nhưng khi những sự kiện ta “tiên đoán” sau đó lần lượt xảy ra, cha ta bắt đầu thận trọng hơn.

Sau khi An Vương vào kinh, như mọi năm, hắn giả vờ ăn chơi, giao hảo với không ít triều thần. Cha ta thích cổ họa, mỗi năm An Vương đều tặng ông một bức.

Năm nay, hắn tặng bức “Giang Sơn Đồ” của Vương Quán Thiên.

Kiếp trước, chính bức họa này trở thành bằng chứng thép cáo buộc cha ta thông đồng với An Vương.

Trong trục cuộn tranh đã được đóng khung, có giấu một bức thư mà An Vương dùng để mua chuộc cha ta. Thư vốn không tồn tại từ đầu. Đó là do Lý Mặc Bạch nhân lúc hỗn loạn, lấy trộm từ An Vương rồi giấu vào.

Tranh là thật, thư là thật, nhưng chuyện lại là giả.

Cha ta không thể biện bạch.

Kiếp này, nhờ có ta cảnh báo, cha ta dứt khoát từ chối sự lấy lòng của An Vương. Những bức họa cổ An Vương từng tặng trước đây, nhân dịp tiệc cung đình đêm Giao thừa, ông bán lại cho các

đại thần khác cũng đam mê cổ họa, toàn bộ số tiền thu được không giữ một đồng, mà quyên góp hết cho binh sĩ biên cương.

Cha ta được Hoàng thượng khen ngợi là người liêm chính, một lòng vì dân, là tấm gương cho bá quan văn võ. Khiến các đại thần khác cũng không thể không đau lòng móc tiền túi quyên góp.

Những hành động nhỏ của Tướng phủ đều bị Lý Mặc Bạch nhìn thấu, nhưng hắn không bận tâm.

Hắn nghĩ, tránh xa An Vương thì có ích gì? Đợi đến ngày An Vương lên ngôi, hắn trở thành người quyền cao chức trọng, xử lý một Tướng phủ thì có đáng là gì?

Vào tháng Giêng, đứa con của Kinh Tước chào đời. Là một bé trai, vừa sinh ra đã bị Lý Mặc Bạch bế trao cho Đặng Như Thịnh.

Hiện tại, hắn và cả gia đình đều phải dựa vào Đặng Như Thịnh mà sống. Không còn chức tước, cũng chẳng có bổng lộc, hắn chỉ có thể làm công dài hạn trong cửa hàng của Đặng Như Thịnh.

Kinh Tước vừa hết tháng ở cũ đã phải đi giặt đồ thuê kiếm sống, mười ngón tay vì lạnh mà sưng đỏ. So với khi làm nha hoàn bên cạnh ta, cuộc sống của nàng giờ đây thật như trời và vực.

Ta tình cờ gặp nàng trên phố, nàng ăn mặc mỏng manh, không có chút trang sức nào, người gầy rộc đi, sắc mặt vàng vọt, tiêu tụy. Ánh mắt nàng u ám, thần thờ, không hề giống một người vừa mới sinh con.

Ta mời nàng đến Túy Tiên Lâu ăn cơm, nàng ăn đến mức suýt nôn ra, cuối cùng gục xuống bàn khóc nức nở.

“Tiểu thư, ta hối hận rồi, ta không nên giả danh người để dụ dỗ hắn.”

Từ phòng bên cạnh, giọng nói trò chuyện mơ hồ truyền đến – tất nhiên cách âm vốn không kém như vậy, nhưng ta đã làm chút thủ thuật.

Tiếng khóc của nàng lập tức ngưng bật. Nàng nhận ra giọng nói của Lý Mặc Bạch.

Hiện giờ Lý Mặc Bạch nghèo túng đến vậy, làm sao có tiền để đến tữu lâu đắt đỏ như thế này?

“Lý huynh thật biết tiên đoán, trong thời gian ngắn đã trở thành tâm phúc của Vương gia. Lần này hồi phủ, Vương gia còn đặc biệt dặn dò muốn huynh mang cả gia đình theo. Sau này Lý huynh một bước lên mây, ngàn vạn lần đừng quên tiểu đệ nhé!”

Tiếng cười ngạo nghễ của Lý Mặc Bạch vang dội: “Nhất định, nhất định rồi.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói: “Đường đến An Dương xa xôi, mẹ ta tuổi già sức yếu, không tiện theo cùng. Nương tử ta cũng phải ở lại chăm sóc bà, nên không đi chung được.”

Người kia lập tức cười khẩy đầy ẩn ý: “Nếu vậy thì bên cạnh Lý huynh cũng không thể thiếu người chăm sóc. Không biết huynh thích loại hồng nhan tri kỷ thế nào? Để ta dẫn người An Dương chuẩn bị trước?”

Lý Mặc Bạch suy nghĩ một lúc rồi nói: “Người có biết đại tiểu thư Thôi gia không?”

“Hóa ra Lý huynh thích kiểu như vậy...”

“Tiểu thư Tướng phủ, loại như thế cũng tạm được.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Tiếp đó là tiếng cạn ly, tiếng chén đĩa va chạm.

Sắc mặt của Kinh Tước thay đổi từ ngạc nhiên, vui mừng, rồi đến thất vọng, giận dữ, cuối cùng là tuyệt vọng.

Ánh mắt vốn đã không còn ánh sáng giờ đây càng trở nên u tối, chết lặng.

“Tiểu thư, ta phải làm sao đây? Ta phải làm sao đây?” Nàng thì thào hỏi ta.

Ngày mười hai tháng Ba, An Vương khởi hành trở về An Dương.

Nửa tháng sau, mẫu thân của An Vương, Mục Thái phi trong cung, bị người hạ độc giết chết. Sau khi điều tra, mọi nghi ngờ đều dồn vào một cung nữ bên cạnh bà.

Chương 8: Chương 8 [Hết]

Dưới cực hình, cung nữ khai rằng nàng làm theo lệnh của Ngài Ngô, một môn khách dưới trướng An Vương.

Ngài Ngô bề ngoài là môn khách, thực chất là quân sư, được An Vương vô cùng tín nhiệm.

Mục Thái phi vốn sức khỏe không tốt, nằm liệt giường nhiều năm nhưng vẫn không qua đời. Ngài Ngô chờ đợi nhiều năm, cuối cùng không thể chờ thêm được nữa.

Kiếp trước, hắc dùng độc dược chậm, phải mất hai năm mới từ từ rút cạn sinh cơ của Mục Thái phi.

Mục Thái phi vừa qua đời, An Vương không còn gì vướng bận, lập tức đẩy binh tạo phản.

Nhưng Lý Mặc Bạch đã phát hiện ra sự thật, và vào thời khắc quan trọng, hắc giáng cho An Vương một đòn chí mạng. An Vương và Ngài Ngô vì thế mà trở mặt thành thù.

Kiếp trước, Ngài Ngô ra tay chậm hơn, mãi bảy tám năm sau mới hành động. Nhưng Lý Mặc Bạch không thể chờ lâu như vậy, hắc sớm ra tay, vẫn dùng độc dược chậm, dự kiến khoảng một năm sẽ phát độc.

Nhưng ta đã bí mật thay đổi thành loại kịch độc.

Tại sao một môn khách lại muốn mưu sát mẫu thân của chủ nhân mình?

Thái tử tiếp tục điều tra, cuối cùng tìm ra được liên quan đến Lý Mặc Bạch. Hóa ra hắn đã đi theo An Vương về An Dương.

Thê tử của hắn chủ động giao nộp một cuốn sổ sách, nói rằng trước khi đi, Lý Mặc Bạch đã dặn nàng giữ gìn cẩn thận, còn bảo rằng gia đình họ sắp bay cao, phát lên như điều gặp gió.

Cuốn sổ đó ghi lại toàn bộ các mối quan hệ, giao dịch và số tiền khổng lồ mà An Vương dùng để mua chuộc quan viên trong triều đình và các địa phương.

Thái tử còn gì không hiểu nữa?

Ngài ấy lập tức không chế Trấn Vũ tướng quân, sau đó phái người ngày đêm phi ngựa nhanh đến An Dương, đến trước cả An Vương và tiến hành khám xét phủ An Vương.

Trong phủ không chỉ tìm thấy long bào tự chế, mà còn phát hiện cả binh khí tích trữ và quân đội bí mật luyện tập.

Bằng chứng phản nghịch rõ ràng.

An Vương cùng đoàn tùy tùng bị bắt ngay trên đường và áp giải về kinh thành. Giấc mộng quyền cao chức trọng của Lý Mặc Bạch vừa mới manh nha đã bị ta bóp nát.

Hắn quá tự tin.

Ta không có chứng cứ? Nhưng ta có thể gài bẫy mà.

Đêm trước khi Lý Mặc Bạch bị xử trảm, ta đến nhà lao thăm hắn.

Hắn mơ màng tựa vào tường, đầu liên tục đập vào đó từng nhịp, miệng lầm bầm: “Không đúng, không đúng, sai ở đâu rồi... không nên như vậy, không thể nào...”

Thấy ta, hắn cũng chẳng phản ứng gì, chỉ cười khẩy đầy tự giễu: “Người đến để chế nhạo ta sao?”

“Ta đến để người chết được minh bạch.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn ta: “Là người!”

Rồi lại lắc đầu: “Không thể nào, người không thể biết về cuốn sổ sách đó! Cuốn sổ đó phải mười năm nữa mới xuất hiện!”

Kiếp trước quả thực có một cuốn sổ sách như vậy. Sau khi An Vương bị bắt, Lý Mặc Bạch đã giấu cuốn sổ này mà không nộp lên. Hắn định dùng nó để nắm thóp những quan viên từng cấu kết với An Vương, buộc họ phải phục tùng mình.

Còn về nguyên nhân cái chết của Mục Thái phi, kiếp trước hắn cũng chưa từng nhắc đến với ta.

“Là Noãn Noãn nói với ta,” ta nhìn hắn, bình thản nói, “người xem nàng là thể thân, điều gì cũng nói với nàng. Nhưng nàng lại kể hết với ta.”

Cuốn sổ sách đó là giả. Ngay ngày ta quay về từ kiếp trước, ta đã dựa vào ký ức mà viết lại nội dung cuốn sổ, không thể chính xác từng chi tiết, nhưng cũng được bảy tám phần.

Lý Mặc Bạch cười lớn, cười đến mức nước mắt chảy ròng: “Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy! Ta lại bại dưới tay người con gái mà ta yêu nhất!”

Hắn cười đến kiệt sức, nước mắt tuôn không ngừng.

Ta cũng cười: “Người đừng sỉ nhục Noãn Noãn. Người lấy tư cách gì để yêu nàng? Còn về Kinh Tước, người chắc không biết, kế hoạch của ta suôn sẻ như vậy phần lớn là nhờ nàng phối hợp với ta.”

“Kinh Tước?” Hắn phản nộ: “Con tiện nhân đó! Ta đối xử với nàng ta có lỗi gì mà nàng ta lại phản bội ta? Một nha hoàn được

gả cho Trạng nguyên như ta, nàng ta còn không thỏa mãn sao? Tiện nhân! Đưa nàng ta đến gặp ta! Đưa nàng ta đến gặp ta!”

“Chắc không được đâu,” ta thản nhiên đáp, “nàng vì công khai tố giác mà được Thái tử miễn tội chết, giờ đã gả cho một thương gia giàu có ở vùng khác, đi xa rồi. Chỉ đáng thương cho mẹ ngươi, không cần đến lệnh tru di cả nhà, chỉ vì tức giận ngươi mà chết.”

Hắn sững sờ vài giây, sau đó giận dữ bật dậy: “Ngươi là độc phụ, đồ độc phụ! Mẹ ta chưa bao giờ làm gì có lỗi với ngươi, tại sao ngươi lại hại chết bà? Ta phải giết ngươi!”

“Ngươi nói gì thế?” Ta nhún vai: “Người hại chết mẹ ngươi là ngươi. Chính ngươi muốn tạo phản, liên quan gì đến ta?”

Hắn suy sụp ngồi bệt xuống đất, ánh mắt trống rỗng, chỉ còn hai dòng nước mắt mờ đục chảy dài.

Ta quay người bước đi hai bước, rồi dừng lại, quay đầu nói: “À, suýt quên nói với ngươi: nghĩa phụ của ngươi, Đặng Như Thịnh, cũng là người của ta!”

Nửa năm sau khi Lý Mặc Bạch chết, ta và Triệu Tư Tắc thành thân.

Ngay sau đó, hắn đưa cho ta mười ngàn lượng bạc làm sính lễ, coi như để cảm tạ ta đã cứu cả gia đình hắn.

Đêm tân hôn, dưới ánh nến lung linh, hắn hỏi ta: “Giả dụ... ta chỉ nói giả dụ thôi nhé, nếu lúc trước Lý Mặc Bạch cầu hôn nàng, nàng có đồng ý không?”

Ta không chút đỏ mặt, cũng chẳng hề bối rối mà thản nhiên nói dối: “Đương nhiên là không rồi. Hắn sao so được với chàng? Ta làm sao có thể chọn hắn? Hơn nữa, ta biết từ nhỏ chàng đã thích ta mà.”

Hắn ngượng ngùng: “Ai da, vậy sao nàng chưa bao giờ nói với ta chứ?”

“Vì tình yêu của ta chỉ bắt đầu từ sau khi chúng ta thành thân thôi mà.”

Ta mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ.

Ta hỏi lại hắn: “Sao tự dưng lại hỏi chuyện này?”

“Ta vừa mơ một giấc mơ,” hắn vừa hôn ta vừa nói, “đáng sợ chết đi được. Nhưng may mắn chỉ là một giấc mơ thôi.”

[HẾT]

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 8: Chương 8**
[Hết]

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh